

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski (przewodniczący)

SSN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSN Barbara Wagner

Protokolant Edyta Jastrzębska

w sprawie z odwołania G. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 października 2000 r., Nr 130/2000 i z dnia 12 grudnia 2000 r.,

w przedmiocie stwierdzenia okoliczności powodujących utratę uprawnień wynikających z sędziowskiego stanu spoczynku

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 lutego 2006 r.,

odrzuca odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z 11 października 2000 r. utrzymaną w mocy uchwałą z 12 grudnia 2000 r. Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła w stosunku do sędziego w stanie spoczynku G. G. okoliczności wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 1998 r. Nr 98, poz. 607) powodujące utratę prawa do stanu spoczynku i uposażenia w stanie spoczynku.

Pismem z 8 maja 2003 r. G. G. wystąpił o stwierdzenie nieważności obydwu powyższych uchwał na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Zarzucił obydwu

uchwałąm rażące naruszenie art. 7 ust. 1 pkt 4 wskazanej ustawy polegające na bezzasadnym przyjęciu, że kierowany przez niego na przełomie lat 1955-1956 wydział był wyspecjalizowaną komórką organizacyjną stosującą represje za działalność niepodległościową. Powołał się przy tym na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 września 2001 r. (II SA 2151/00) wydany – jak twierdził – w sprawie o identycznym stanie faktycznym i prawnym.

Uchwałą z 16 października 2003 r. Krajowa Rada Sądownictwa, po rozpoznaniu wniosku G. G. o stwierdzenie nieważności uchwał z 11 października 2000 r. i z 12 grudnia 2000 r., na podstawie § 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz. U. Nr 152, poz. 1725) w związku z art. 12 ust. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 100, poz. 1082), umorzyła postępowanie.

Uzasadniając umorzenie postępowania Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, iż brak jest podstawy prawnej do merytorycznego rozpatrzenia wniosku. Stosownie do art. 12 ust. 5 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Postępowanie przed Radą jest kompleksowo uregulowane w ustawie i wydany z jej upoważnienia rozporządzeniu wykonawczym. Obowiązująca ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa nie zawiera przepisu wyłączającego jej stosowanie do stanów faktycznych sprzed jej wejścia w życie (1 października 2001 r.). Ponadto KRS wskazała, że wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego, na który powoływał się wnioskodawca został w trybie rewizji nadzwyczajnej uchylony, a skarga od uchwały Rady oddalona. W wyroku z 22 listopada 2002 r., III RN 59/02, Sąd Najwyższy stwierdził, że wydziały IV przy sądach wojewódzkich były wyspecjalizowanymi komórkami organizacyjnymi stosującymi represje między innymi za działalność polityczną i niepodległościową.

Od powyższej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa odwołał się G. G. wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa w celu przesłania jej właściwemu organowi administracyjnemu wyższego stopnia do załatwienia bądź o przekazanie bezpośrednio sprawy temu organowi.

Odwołujący podniósł, iż kierując się założeniem, że przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, pod rządem których były wydane uchwały Krajowej Rady Sądownictwa o pozbawieniu go prawa do stanu spoczynku i uposażenia, mają nadal zastosowanie, mimo wejścia w życie nowej ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, świadomie skierował wniosek o stwierdzenie nieważności do KRS, by wywołać efekt informacyjny. Sądził bowiem i liczył na to, że KRS uzna swoją niewłaściwość i przekaże wniosek do rozpoznania organowi administracyjnemu wyższego stopnia jako właściwemu, w myśl artykułu 157 § 1 k.p.a. Odwołujący twierdzi, że postąpił tak, bo nie był w stanie ustalić, jaki urząd lub instytucja jest organem wyższego stopnia nad Krajową Radą Sądownictwa (art. 17 § 3 k.p.a.).

Zdaniem odwołującego się KRS nie była właściwa do wydania orzeczenia merytorycznego, co wynika, według niego, z powołanego przepisu art. 157 § 1 k.p.a. Miała jednak obowiązek wskazać mu organ wyższego stopnia, przed którym mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. W ocenie odwołującego się, umorzenie postępowania w istocie rzeczy zamyka mu drogę do dalszych starań o uchylenie niesłusznych uchwał wydanych przez KRS, dotyczących pozbawienia go prawa do stanu spoczynku i materialnie godziwych warunków. Informacja, że Sąd Najwyższy uchylił wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego, który odwołujący przytoczył w swoim wniosku, nie ma istotnego znaczenia. Nie wnikając w zagadnienie, czy przed Krajową Radą Sądownictwa można stosować przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego do spraw rozpoznanych przed wejściem w życie obecnej ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, Rada ta powinna wskazać organ wyższego stopnia, przed którym odwołujący mógłby dochodzić swoich praw.

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2004 r., III KRS 2/04 Sąd Najwyższy odrzucił to odwołanie.

Przedmiotem niniejszego postępowania przed Sądem Najwyższym jest odwołanie G. G. z dnia 20 grudnia 2005 r. od wymienionych na wstępie uchwał Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 października 2000 r. i z dnia 12 grudnia 2000 r.

W odwołaniu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonych uchwał i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania „bądź o zastosowanie właściwej wykładni prawnej w zakresie prawa materialnego i przywrócenie” (odwołującemu się) „prawa do stanu spoczynku oraz wynikającego z niego uposażenia.” Skarżący zarzucił naruszenie art. 6, art. 9, art. 10, art. 24 § 3, art. 75 § 1, art. 105, art. 107 § 3, art. 147, art. 148 § 2, art. 149 § 1, art. 150 § 1 k. p. a. oraz art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kierując zarzuty w odwołaniu z grudnia 2005 r., pod adresem zaskarżonych w ten sposób uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, podjętych w październiku i grudniu 2000 r. G.G. nie wskazał podstawy prawnej takiego odwołania i właściwości Sądu Najwyższego do jego rozpoznania. Powołał się natomiast skarżący na art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 607). Tymczasem w przepisie tym wyraźnie została określona właściwość sądu administracyjnego, że od decyzji Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach stwierdzenia okoliczności wymienionych w art. 1 pkt 1 – 4, a więc takich których dotyczą zaskarżone uchwały „zainteresowanemu przysługuje skarga do sądu administracyjnego”

Poza tym przepisem tak wyraźnie określającym właściwość sądu administracyjnego, odwołujący nie wskazał jakichkolwiek podstaw prawnych właściwości do rozpoznania takich samych spraw przez Sąd Najwyższy. Nie ma podstaw prawnych dla właściwości Sądu Najwyższego, ani we wskazanych przepisach określających wprost postępowanie odwoławcze w przedmiotowych sprawach ani w przepisach ustrojowych.

Sąd Najwyższy przedstawił już takie stanowisko w powołanym wyżej postanowieniu z dnia 7 kwietnia 2004 r., III KRS 2/04, odrzucającym odwołanie.

Z powyższych przyczyn wobec niedopuszczalności odwołania do Sądu Najwyższego od wskazanych uchwał Krajowej Rady Sądownictwa - odwołanie G.

G. podlegało odrzuceniu bez merytorycznego rozpoznania podniesionych w nim zarzutów.